

Misé Eire – Ik Ben Ierland

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Claudia Philippo

Corrector: Marjon Nobbe

ISBN: 978-90-484-2382-8
NUR: 342

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Misé Eire
Ik Ben Ierland

Claudia
Philippo

I

Dichte witte nevel, afkomstig van zee, verspreidde zich langzaam als een deken over het land en de koude natte wind zorgde ervoor dat de mannen dicht op elkaar bij een groot brandend vuur zaten.

De kilte drong diep door tot op hun botten, maar slechts een enkeling huiverde in zijn vacht van schapenwol en schoof naarstig naar het vuur om zijn handen en voeten te warmen.

‘Er bestaat geen enkele twijfel.’

Kevin, dorpsoudste van Nafoeey, keek over de hoofden van de mannen heen en vervolgde met licht schorre stem die zijn opwinding nauwelijks verhulde;

‘De Noormannen zijn van plan de beide Teampulls* op Inishmurray aan te vallen. Zowel de tempel van de mannen als die van de vrouwen. Jullie hebben de boodschapper gezien die vanmiddag bij me was?’ Vragend keek hij om zich heen.

Er werd bevestigend geknikt.

‘Dat was Arnwulf, de jongste zoon van Aengus en Eireen. Sommigen van jullie kennen Aengus nog uit de tijd dat hij hier met zijn vader en moeder woonde.’

Opnieuw werd er her en der bevestigend geknikt.

‘Welnu,’ vervolgde Kevin, ‘Aengus is smid geworden in het dorp waar zijn vrouw is geboren. Daar hoorde hij, tijdens het beslaan van hun paarden, twee lange, breedgeschouderde mannen met blonde haren en felblauwe ogen, praten over een volgende aanval. Aengus heeft Nafoeey niet horen noemen, maar wel heel duidelijk werd er gesproken over de beide Teampulls en heeft zonder aarzelen zijn zoon op weg gestuurd om ons te waarschuwen.’

Slechts een fractie van een seconde bleef het stil voordat Poole bruusk opstond.

‘Dat lijkt me een sterk verhaal,’ zei hij en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Waarom zouden de Noormannen zoveel moeite doen? In de Teampulls zijn geen schatten te vergaren... Er woont slechts een handjevol oude mannen en vrouwen.’

‘Wie van ons kent hun redenen,’ was Kevins wedervraag met een handgebaar.

Liam stootte een korte verbitterde lach uit.

‘Alsof ze een reden nodig zouden hebben,’ schamperde hij luid. Toen dempte hij zijn stem en keek vastberaden om zich heen,

‘Maar als het waar is wat jonge Arnwulf kwam vertellen, dan moeten we vandaag nog maatregelen treffen. Inishmurray ligt té dichtbij om te veronderstellen dat ze ons dorp zullen negeren.’

Zijn ogen blikten in het duister in de richting van het eiland, zonder het daadwerkelijk te kunnen zien liggen. Een geladen stilte verspreidde zich onder de mannen.

‘Dan moeten we ze tegenhouden!’

Gill, een kleine maar gedrongen man met lang sluijk haar en bruine ogen, fronsde zijn wenkbrauwen en keek gedecideerd om zich heen.

‘Dat is gemakkelijk gezegd,’ hoonde Craig, ‘gesproken als een ware held! Mán, we worden afgeslacht als lamme schapen die naar de slachtbank worden geleid. Alsof wij de Noormannen kunnen verslaan... Kennen we niet allemaal de verhalen die over hun daden de ronde doen?’

Gill schudde zijn hoofd terwijl zijn ogen een donkere gloed kregen en zijn mond zich vertrok tot een smalle streep.

‘Als jullie de verhalen dan zo goed kennen, dan weten jullie ook dat er niets van ons dorp zal overblijven.’ Rustig keek hij hen aan. ‘Dan weten jullie dat ze het met de grond gelijk zullen maken. Alles zal worden vernietigd en platgebrand. Jouw huis, Craig, het huis dat je met zoveel liefde voor jou en Breeda hebt gebouwd. En jij, Cormac,’ gebaarde hij. ‘Je rokerij. Kapot. En jij dan Nevyn?’ Zijn ogen bleven rusten op één van de jongere mannen, ‘ben jij niet net begonnen aan de bouw van een huis voor jou en Deidre? Ik meen dat je haar vader om haar hand hebt gevraagd en hij toegezegd heeft dat ze in het komende voorjaar jou vrouw zal worden?’ Even gleden zijn ogen in de richting van Shaun die bevestigend knikte. Toen gleden zijn ogen weer terug naar Nevyn. ‘Wat denk je dat er gebeuren zal wanneer de Noormannen voor die tijd ons dorp hebben bereikt? Kan er dan nog sprake zijn van een huwelijk?’

Ongemakkelijk schoven een aantal dorpingen met hun voeten over de grond.

‘Gill heeft gelijk,’ zei Liam. Aandachtig gleden zijn blikken over de dorpingen terwijl hij zijn handen in zijn zij zette. ‘Ze zullen dit dorp met de grond gelijk maken. Om nog maar te zwijgen over de rest. Natuurlijk zijn we niet sterker dan de Noormannen. Het is waanzin dat te denken. Het zijn krijgers. Wreed en ervaren op het slagveld. Desondanks ben ik niet van plan om zonder strijd alles op te geven. Ik heb té hard gevochten en gewerkt voor wat ik heb om het zomaar kwijt te raken.’

Een koude rilling liep langs zijn rug en hij huiverde alsof hij het koud had. Toen schudde hij resoluut het gevoel van onbehagen van zich af.

‘Doden doen ze ons toch,’ vervolgde hij. ‘Er is geen andere weg om bij de het eiland te komen dan via Nafoeoy. Ze zullen onze vrouwen nemen en onze kinde-

ren dwingen hun slaven te zijn. Is dat wat jullie voor hen verkiezen? Een leven in slavernij? Een leven in slavernij zonder dat hun mannen en hun vaders ooit een poging hebben gedaan om voor hen te strijden?’

Grimmig keek hij hen aan terwijl zijn woorden diep in ieders ziel drongen en een onwibare indruk achterlieten.

‘En Inishmurray?’ riep iemand in het halfduister. ‘De Teampulls? Wie zorgt ervoor dat de mannen en vrouwen van het eiland beschermd zijn?’

Een aantal mannen begonnen te lachen ondanks de spanning.

‘Nou Fyrill, ik weet niet hoe jij erover denkt...’ Liam kneep zijn ogen samen.

Het gelach werd luider.

‘Maar persoonlijk zal ik die priesters niet zo missen. Misschien is dat wel het enige goede dat de Noormannen doen.’ Hij klopte de ietwat zuurlijkende man op zijn rug en grijnsde breeduit.

Het was algemeen bekend dat Fyrill overal in het dorp rondneusde op zoek naar zaken die volgens de priesters niet door de beugel konden. Wanneer hij iets naar zijn gading gevonden had, haastte hij zich naar de Teampull om de priesters op de hoogte te stellen.

De dorpingen kregen vervolgens bezoek van een streng kijkende priester die hen voorhield

hoe belangrijk het was een goed en deugdzaam leven te leiden en zich te gedragen zoals een christen zich behoorde te gedragen.

Tegen betaling konden de zondaren een aflaat kopen waarmee zij hun zonde konden afkopen. De prijs die de priesters echter voor deze aflaten vroegen was vaak vele malen hoger dan dat de dorpingen konden betalen.

Vandaar dat het gelach niet van lucht was. Per slot van rekening waren de dorpingen de priesters liever kwijt dan rijk.

‘Er is een oud gezegde dat wie niet sterk is slim moet zijn,’ zei Liam toen het gelach was weggestorven.

Kevin greep zwijgend naar het amulet dat om zijn nek hing. Zijn ogen glinsterden in het schijnsel van het vuur. Peinzend keek hij Liam aan en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Dan moeten we maar slim zijn,’ zei hij vriendelijk maar beslist. ‘Want ik ben het met je eens dat we het dorp moeten beschermen. Er zijn meer dorpen die een overval van de Noormannen hebben gekend en getracht hebben ze tegen te houden,’ zei hij zonder erbij te vertellen dat deze dorpen tot aan de grond gelijk waren gemaakt en de Noormannen geen mens in leven hadden gelaten.

‘Ik heb de hele middag nagedacht over verschillende mogelijkheden.’

Hij keek om zich heen terwijl de mannen aandachtig naar hem luisterde en je bijna een speld kon horen vallen.

‘Maar het zal niet gemakkelijk zijn,’ vervolgde hij. ‘Een ieder van ons zal zijn onderlinge geschillen opzij moeten zetten en beseffen dat het hier om grotere belangen gaat. Als we samen de Noormannen tegemoet zullen treden, moeten we blindelings op elkaar kunnen vertrouwen. Verdeeldheid is dodelijk! Dit zeg ik niet zomaar...’ Zijn ogen zochten Fyrills ogen in het halfduister en die gespannen zat te luisteren. Even liet hij zijn blik op de man rusten.

Fyrill perste zijn lippen strak op elkaar. Een akelig gevoel kroop langs zijn nek-haren omhoog.

‘Ik denk dat we er goed aan doen de hulp van Fish in te roepen,’ ging Kevin verder zonder zijn blik van de man af te wenden.

Er viel een verbijsterende stilte, terwijl een licht huivering door de groep mannen heen trok.

Woest sprong Fyrill op. Wild met zijn armen bewegend.

‘Je bent gek! Wil je ons allemaal in het ongeluk storten? De vrouw is een gemene oude heks,’ riep hij schuimbekkend van woede. ‘Een dienaar van duistere machten! Haar hulp invoeren? Waarom verkopen we niet gelijk onze ziel aan de duivel...!’

Zijn uitbarsting deed de mannen terugdeinzen.

Alleen Kevin en Liam stonden onverschrokken voor de van woede trillende man.

Kevin streek bedachtzaam door zijn grijze baard. Peinzend vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat de priesters zoveel vat hadden op deze man dat hij Fish als dienaar van duistere machten betitelde en vergeten was hoe zijn eigen moeder, eveneens als Fish, een ervaren kruidenvrouw was geweest.

De meeste dorpelingen waren blij geweest toen Fish ten tonele was verschenen. De moeder van Fyrill was al enige tijd daarvoor gestorven en er was niemand om haar taken over te nemen totdat Fish, een al wat oudere vrouw, haar intrek nam in een klein, maar stevig huisje aan de rand van het bos, waar niemand anders wilde wonen uit angst voor geesten en demonen.

Niemand wist exact wáár ze vandaan kwam en hoe ze in hun dorp was terechtgekomen en hun van nature aangeboren gevoel van gastvrijheid had hen belet er rechtstreeks naar te vragen

Kevin geloofde voor geen moment dat ze een heks was. Klinkklare nonsens. Hij schudde zijn hoofd.

Hoe vaak had Fish in de afgelopen jaren de dorpelingen geholpen wanneer er iemand viel te verplegen?

Kevin kende de verhalen die Fyrill onder zijn vrienden en burens verspreidde. Een heks noemde hij haar. Een oude toverkol. En de geruchten waren aange-

wakkerd toen Maline, getrouwd met Fyrill, de dorpingen vertelde dat ze Fish 's nachts had horen lachen en praten en dat, toen ze uit nieuwsgierigheid een blik naar binnen had geworpen, er niemand anders in het vertrek was geweest dan Fish zelf.

En Fyrill had haar, volgens zijn eigen woorden, in het donkerst van de nacht, betrapd toen ze in haar eentje rondzwierf over de heide als een *banshee.

Vanaf dat moment waren er dorpingen die geloofden dat Fish in contact stond met de geestenwereld.

Hun angst groeide, aangewakkerd door de priesters van het eiland.

Gelukkig waren er nog genoeg dorpingen met, zoals Kevin het noemde, meer gezond verstand. Met hen raakte Fish bevriend.

Zij herinnerden zich glimlachend de geneeskrachtige werking van hysop en van paardebloemen die hun moeder nog had gebruikt toen ze zelf nog kinderen waren geweest. Daar viel niets onheiligs in te zien en veelvuldig werd de hulp van Fish ingeroepen wanneer dat nodig was.

‘Wees geen grotere dwaas dan je al bent Fyrill,’ zei Liam kortaf. Zijn ogen werden donker. ‘Zoals Kevin al zei, we moeten op elkaar kunnen vertrouwen. Fish is net zo min een heks als dat jou moeder, dat was. En gevaarlijk zou ik haar al helemaal niet willen noemen.’ Hij lachte spottend.

Fyrill snoof.

‘Dat zeg je alleen omdat ze goed bevriend is met Maeve,’ schamperde hij. Hij kneep zijn ogen samen. ‘Ik zeg je dat ze ons allemaal behekt heeft!’

Onverwachts heftig keerde Liam zich om.

‘Dankzij deze ‘heks’ heb ik vijf gezonde kinderen,’ donderde hij de geschrokken Fyrill toe.

Kevin hief zijn hand op.

‘Laten we praktisch blijven,’ zei hij kalmerend. ‘Het heeft geen zin oude gebeurtenissen op te rakelen als een vuur dat zachtjes smeult tot er een houtblok bij wordt gegooid. Een ieder van ons weet wat Fish voor jullie gedaan heeft en dat het dankzij haar is dat Malachy en Maeve beiden zijn geboorte hebben overleefd Liam.’

Hij legde zijn arm op diens schouder. ‘En Fyrills woorden zijn als de wind. Luchtig en nietszeggend.’

Fyrill liep rood aan bij deze terechtwijzing.

Kevins kaarsrechte gestalte domineerde het groepje mannen.

Vragend keken ze hem aan, terwijl er een doodse stilte heerste, slechts verbroken door het geknetter van de vlammen en het geluid van een enkel nachtdier dat haastig wegschoot in de struiken.

Kevin streek met zijn volle hand over zijn gezicht.

‘In feite is het doodsimpel,’ zei hij. ‘We moeten tijdens deze bijeenkomst een beslissing nemen die het leven van ons allemaal voorgoed zal veranderen. Als Arnwulf gelijk heeft, en ik heb geen redenen om aan te nemen dat het niet zo is, dan zullen we ons zo snel en zo goed mogelijk moeten voorbereiden. Daarom stel ik voor dat ik jullie van mijn plan op de hoogte breng. Mochten jullie nadien er anders over denken of een beter plan hebben bedacht... dan ben ik bereid te luisteren.’

Fyrill was zo verstandig te zwijgen maar keek geïrriteerd voor zich uit terwijl de dorpelingen één voor één knikten.

Kevin rechtte zijn rug.

‘Ik weet dat we verdeeld zijn,’ begon hij vriendelijk. ‘Sinds de komst van de priesters is er tweedeling ontstaan. Normaal gesproken valt het niet zo op. Zij die de nieuwe God aanhangen worden met evenveel respect behandeld als voor die tijd. Immers we zijn allemaal burens en vrienden van elkaar en de meesten kennen elkaar van kindsbeen af. Het is juist gedurende moeilijke tijden dat onze onderlinge verschillen botsen en ook al hebben we getracht het zo min mogelijk te laten blijken, eens te meer komt het tijdens een bijeenkomst als deze naar voren. Ik wil dan ook vooraf zeggen dat ik hier niet sta om te redetwisten over wat goed en kwaad is, noch hecht ik waarde aan de woorden van anderen die denken het verschil daartussen te weten.

Stuk voor stuk keek hij hen aan terwijl zijn woorden langzaam tot hen doordrong als de eerste gekleurde herfstbladeren die langzaam op de grond dwarrelen en hen bewust maakten dat de zomer ten einde was.

‘Ik sta hier als jullie *fine en als zodanig zal ik ook spreken.’

Opnieuw bleef hij even stil, toen begon hij zijn plan uit een te zetten. Aanvankelijk voorzichtig, zoekend naar de juiste woorden. Gaandeweg kwamen ze als vanzelf.

Toen hij klaar was, was de maan op zijn hoogste punt en smeulden de laatste resten van de houtblokken in het vuur.

Een tijdlang bleef het stil alsof de mannen nauwelijks adem durfden te halen. Hier en daar schoten wenkbrauwen weifelend omhoog. Anderen keken geschokt, hun gelaatstrekken bleek en getekend door angst.

Roan hervond zich als eerste en stond op. Een boomlange gestalte, zwaar gebouwd met groene ogen en rood warrig haar dat alle kanten op leek te staan.

‘Als ik wat mag zeggen,’ aarzelde hij.

Zwijgend verleende Kevin met en handgebaar zijn toestemming.

‘Ik wil je niet beledigen *fine.’ Roan krabde zich achter zijn oor terwijl zijn ogen nerveus heen en weer schoten. ‘Maar het gaat mij allemaal te snel. Ik heb tijd nodig om hierover na te denken. Vanmiddag nog was ik in alle rust aan het

vissen onder een strakblauwe lucht terwijl de zon warm op mijn rug scheen. Nog geen vier uur geleden zaten mijn kinderen, mijn vrouw en ik aan een avondmaal van gebakken vis met knollen en aardappelen. Nu zit ik hier en luister ik plotse-ling naar verhalen over de Noormannen die ons dorp willen aanvallen.'

'Roan heeft gelijk,' beaamde Cormac. 'Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik vind het krankzinnig. Het enige aanknopingspunt dat we hebben is het verhaal van Arnwulf. Wat gebeurt er als blijkt dat het een gerucht was? Dan heb-ben we voor niets onze levens in de waagschaal gesteld. En wat als we falen? Ik wil hierover nadenken. Ik zeg niet dat ik je plannen afwijs Kevin, maar ik wil eerst meer duidelijkheid hebben. Zoals ik het nu hoor staat het gelijk aan pure zelfmoord.'

Kevin legde warm een hand op zijn schouder.

'We kunnen slechts hopen dat het om een gerucht gaat, mijn vriend,' zei hij vriendelijk en kneep zijn ogen samen.

'Ik zou niets liever willen dan vannacht mijn ogen sluiten en morgen wakker worden met het idee dat het alleen een boze droom is geweest. Maar...' Even ver-hief hij zijn stem om zijn woorden te benadrukken, 'het zou dom en kortzichtig zijn om onze ogen te sluiten voor de dreiging waaraan we blootstaan, ongeacht of het een gerucht is of niet.'

Hij keek de kleine groep mannen rond.

De dorpelingen zwegen.

'Ik ben het met Kevin eens,' zei Liam rustig. 'En ik stel voor dat we zijn plan uitvoeren. Het kan geen kwaad ons voor te bereiden. Mocht het nodig zijn...' hij haperde even, 'en Fish is bereid ons te helpen dan hoeft alleen één van ons als een slang 's nachts langs hun wachters te kruipen om het gif in hun kookketel te doen.'

Ergens in het bos huilde een wolf en de dorpelingen huiverden.

'Ja, ja,' mopperde Roan. 'Alsof het zo gemakkelijk zal gaan.' Nerveus schudde hij het hoofd.

Achter in de groep met mannen maakte een gestalte zich los en kwam naar voren en legde beide handen op Kevins schouder terwijl hij Roan aankeek.

'Ik ben bang dat we weinig keus hebben,' zei hij rustig.

'Daar sla je de spijker mee op zijn kop,' bevestigde Kevin. 'We hebben ook geen keus. Telkens weer stel ik de Goden dezelfde vraag. Waarom wordt ons volk zo gekweld? Dag in, dag uit probeer ik te vergeten hoe we moeten bloeden. We vechten om te kunnen overleven. Geloof me,' zei hij ademloos. 'Als ik ook maar een moment twijfelde aan Arnwulfs verhaal zou ik dit niet van jullie vragen. Het staat een ieder vrij om te weigeren en zijn gezin zelf in veiligheid te stellen, wan-neer die denkt daar meer baat bij te hebben.'